

opusdei.org

Hymn "Dies Irae"

Odmawia się na Godzinie
Czytań (LG) ostatni tydzień
Czasu Zwykłego.

20-11-2020

Mozart - Requiem - Dies irae

Dies irae (łac. „Dzień gniewu”) – napisana na przełomie XII i XIII wieku rymowana sekwencja, która w XIV wieku włączona została do mszału, a od czasu reformy trydenckiej śpiewana jest w liturgii Kościoła rzymskokatolickiego w mszach żałobnych w nadzwyczajnej

formie rytu rzymskiego; najczęściej jest to określenie całej sekwencji, a przy ściślejszym podziale – jej początku (drugim fragmentem sekwencji jest wtedy Tuba mirum).

W zwyczajnej formie rytu rzymskiego nie jest już powszechnie używana (można ją wykonywać w ostatnim tygodniu roku liturgicznego, który w tym czasie koncentruje się na paruzji Chrystusa).

Autorstwo sekwencji nie zostało jednoznacznie ustalone (wymienia się obecnie około 80 możliwych twórców, zaś popularna i często błędnie podawana hipoteza na temat autorstwa Tomasza z Celano została obalona w 1931 roku przez Iguaneza. Rymowana modlitwa, na której podstawie stworzono tę sekwencję powstała prawdopodobnie na terenie Galii.

Dzień ów gniewu się nachyla,

gdy w proch wieki zmiecie chwila,
świadkiem Dawid i Sybilla².

Będzie strach tam, będzie drzenie,
przyjdzie sędzia sędzić ziemię
a roztrząsać wszystko wiernie.

Trąba wyda głos dokoła,
gdzie kto gnił w mogilnych dołach,
wszystkich do stóp tronu zwoła³.

Śmierć struchleje, wszelkie ciało
gdy powstanie, jak leżało,
by przed Sędzią głos zabrało.

Zwój ksiąg będzie rozwinięty
zapisanych z każdej strony,
z których ma być świat sądzony.

Sędzia zasię gdy rozkaże,

co ukryte, to ukaże,

a bezkarnie nic nie zmaże.

Cóż mam, nędzny, odpowiadać,

jakiego obrońcę badać,

gdy nawet dobremu biada.

Królu strasznej wielmożności,

co zbawiasz nas mimo złości,

wybaw mnie, źródło litości.

Pomnij, Jezu, miłościwy,

jakoś dla mnie czynił dziwy,

nie gub mnie w tym dniu

straszliwym.

Dla mnieś się utrudził, Panie,

krzyża mękę cierpał za mnie,

miałby trud ten przepaść marnie?

Prawy Sędzio odemszczenia,
daj nam łaskę odpuszczenia
jeszcze przed dniem rozliczenia.
Od zbrodniarza jęczę srożej,
czoło ogniem winy gorze,
proszącego oszczędź, Boże.
Ty, co Marii odpuściłeś,
łotra z krzyża pocieszyłeś,
nadzieję w serce włożyłeś.
Prośby me tego niegodne,
ale ty wejrzyj łagodnie,
bym nie płonął wiecznym ogniem.
Postaw mnie w owiec zagrodzie,
od kozłów sprośnych mnie oddziel4,
staw po prawicy w swym grodzie.

Pomieszawszy z przeklętymi,
ogniem srogim objętymi,
wywołaj mnie ze świętymi.

W kornej błagam Cię postawie,
z sercem startym na proch prawie,
uczynź zadość mojej sprawie.

Dzień nieszczęsny się nachyla,
gdy rozpęknie się mogiła,
wstanie na sąd człowiek grzeszny,
Ty go oszczędź, Boże wieczny.

Dobry Jezu a nasz Panie,
daj im swoje spoczywanie.

1. Sąd nad światem zapowiada wielokrotnie król Dawid w Psalmach (np. Ps 75), jak również antyczna wieszczka Sybilla;

2 Obraz Sądu Ostatecznego oparty na Apokalipsie św. Jana i innych tekstach biblijnych; 4obraz oddzielenia owiec od kozłów (sprawiedliwych od grzeszników) zaczerpnął autor z Ewangelii św. Mateusza (25, 31-33).

pdf | dokument generowany
automatycznie z <https://opusdei.org/pl-pl/article/hymn-dies-irae/> (16-03-2026)